

பார்ப்போம்! படிப்போம்!

வகுப்பு: 2, பாடம்: 5, தமிழ்

இரண்டாம் வகுப்பு பாடபுத்தகத்தில் படத்தைப் பார்த்து பெயர்களை வாசிக்கும் திறனை வளர்க்கும் விதமாகப் 'பார்ப்போம்! படிப்போம்' என்ற பாடம் அமைந்துள்ளது. ஒன்றோடொன்று தொடர்பில்லாத அந்த பன்னிரண்டு வார்த்தைகளை எவ்வாறு கற்பிப்பது? தொடர்பில்லாதவை குழந்தைகளுக்குப் புரிதலை ஏற்படுத்தாது. என் குழந்தைகள் புரிதல் இல்லாமல் மனப்பாடம் செய்வதா? எப்படி இவற்றைத் தொடர்பு படுத்தலாம்?

எனது எல்லா ஐயங்களுக்கும் விடையாகக் கிடைத்தது 'கதை கூறல்' என்னும் மாயக்கருவி. என் குழந்தைகளுக்குப் பிடித்த கற்றல் முறை. (கதை ஆசிரியர் ப்ரேம்ஜி நிறுவன வலை தளத்தில் பதிவேற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளது) பாடத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருந்த வார்த்தைகளைக் கொண்டு ஒரு கதையை உருவாக்கினேன். கறிவேப்பிலை, உருளைக் கிழங்கு, அகல்விளக்கு, வேப்பிலை, செம்பருத்தி போன்றவற்றைக் கொண்டுவந்தேன். கொண்டுவர முடியாதவற்றைப் படங்களாகக் கொடுத்து வண்ணமிடச் செய்தேன்.

பொதுவாகக் குழந்தைகளுக்குப் பரிச்சயமான பொருட்களைப் பார்த்து, தொட்டு விளையாடி, அவற்றைப் பற்றிப் பேசும் போது அவற்றோடு ஒரு

கதை கேட்பது அனைத்து குழந்தைகளுக்கும் பிடித்தமான விஷயம்

நெருக்கம் உண்டாகும். அல்லது ஒரு செயலில் முழுமையாக ஈடுபடும் போதும் அதே அளவு தாக்கம் ஏற்படும். பாடத்தோடு ஒரு நெருக்கத்தை ஏற்படுத்தவே உண்மையான பொருட்களையும் வண்ணம் தீட்டும் செயல்பாட்டையும் வகுப்பறைக்குள் கொண்டு வந்தேன்.

பெளவம் என்றால் கடல் தானே!!!

என்னுடைய முகபாவத்தையும் உடலசைவுகளையும் அவர்களும் செய்ய முற்பட்டதைப் பார்த்த போது, மாணவர்கள் அனைவரும்

முழு ஈடுபட்டுடன் கதையைக் கேட்டனர் எனத் தோன்றியது. பாட புத்தகத்திலிருந்து வார்த்தைகள் மட்டுமின்றி, அவர்கள் இதுவரை கேட்டிராத 'பௌவம், மௌவல்' போன்ற வார்த்தைகளைக் கூட நினைவு கூர்ந்தனர். மற்ற வார்த்தைகளைக் கற்பதை விட இவ்விரு வார்த்தைகளைக் கற்பதற்கு அதிக நேரம் எடுத்தனர் என்பது உண்மை. ஆனாலும் பழகிக் கொண்டனர் என்பது மகிழ்ச்சி. அதற்குக் காரணம் கதை மூலம் அறிமுகப்படுத்தியது தான் என்று நினைக்கிறேன். மேலும் அவர்களே படத்திற்கு வண்ணம் தீட்டியதால் படத்தோடு சேர்ந்து வார்த்தைகளும் மனதில் பதிந்து விட்டன என்றுதான் கூறவேண்டும்.

அடுத்த நாள் கதைநிகழ்வுகளின் அடிப்படையில் படங்களையும் உண்மையான பொருட்களையும் காட்டி, முழு கதையையும் நினைவுகூர்ந்தேன். அவ்வாறு செய்யும் போது மாணவர்கள் கூறிய வார்த்தைகளைக் கரும்பலகையில் எழுதிக் கொண்டே வந்தேன். ஒருசில வார்த்தைகளை அவர்களே வந்து எழுதினர் இவ்வாறு செய்ததால், மாணவர்கள் வார்த்தைகளின் படத்தையும், ஒலியையும், வரிவடிவத்தையும் அவை பயன்படுத்தப்படும் இடத்தையும் எளிதாகத் தொடர்புபடுத்திக் கொண்டனர்.

ஒரு மாணவி 'உருளைக் கிழங்கு' என்பதை 'உரளக்கிழங்கு' என்றும் மற்றொரு மாணவன் 'செம்பருத்தி' என்பதை 'செம்பரித்தி' என்றும் எழுதினர். இதைச் சரிசெய்ய மற்ற மாணவர்கள் உதவினர். 'மௌவல்' என்ற வார்த்தையை நான் எழுதி, பௌவம் என்ற வார்த்தையை அவர்களை எழுதச் சொன்னேன். அவர்களால் எழுத முடிந்தது.

வார்த்தைகளைக் கூறியவுடன், அவற்றைப் பேச்சுத்தமிழில் தான் எழுதினர். பின்பு புத்தகத்தைப்

பார்த்து சரிசெய்தனர். வார்த்தைகளை அவர்களின் நோட்டுப்புத்தகத்தில் எழுதிக் கொண்டனர்.

வீட்டுப் பாடமாக அவர்களுக்குப் பிடித்த ஏதேனும் ஒரு வார்த்தையை எழுதி அதற்கான படத்தையும் வரைந்து வருமாறு கூறப்பட்டனர்.

இந்த வகுப்பிலிருந்து நான் கற்றவை:

- குழந்தைகளுக்குத் தமிழில் எழுதுவதை விட ஆங்கிலத்தில் எழுதுவது சலபமாக இருந்தது. உம். பொம்மை - doll, மாம்பழம் - mango, மரம் - tree, ...
- குழந்தைகள் வண்ணம் தீட்டுவது, கதை கேட்பது, கரும்பலகையில் எழுதுவது, கலந்துரையாடுவது, வரைவது என்று பல செயல்களைச் செய்து விளையாடியதால், புத்தகத்தில் இருந்த வார்த்தைகளை மனப்பாடம் செய்யவில்லை.
- குழந்தைகள் எப்போதும் 'சரியான' பதிலை மட்டுமே அளிக்க விரும்புகின்றனர். அதனால் தான் கரும்பலகையில் எழுதும் போது சக நண்பர்களிடம் உதவி கேட்டனர். 'தவறான' பதிலுக்குத் திட்டோ அடியோ கிடைக்காது என்ற நம்பிக்கையை ஆசிரியர்கள் அளிக்க வேண்டும் என்பது புலப்பட்டது.

த. ஆனந்தன், தொ.ப.ஆ.
அ.தொ.ப. ஓடைவெளி